"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମ ଭିତରେ ନିଶା ରହିବା ଦରକାର କି ଆମର ପାରଲୌକିକ ପିତା ବିଶ୍□ର ସବୁଠାରୁ ବଡ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍□ର୍ଗ ଦୁନିଆ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ଯାହାର ଆମେ ମାଲିକ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଙ୍କ ସଙ୍ଗ ଦ୍□ାରା ତୁମକୁ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି ?

ଉତ୍ତର:- ବାବାଙ୍କ ସଙ୍ଗ ମିଳିବା ଦ୍□ାରା ଆମେ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନ ମୁକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଯାଉଛୁ । ବାବାଙ୍କର ସଙ୍ଗ ଆମକୁ ପାରି କରିଦେଉଛି । ବାବା ଆମକୁ ନିଜର କରି ଆସ୍ତିକ ଏବଂ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଆମେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଯାଉଛୁ ।

ଗୀତ:- ଧୀରଜ ଧର ମନୁଆ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏ କଥା କିଏ କହୁଛନ୍ତି? ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି, ସବୁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କହିବାକୁ ପଡୁଛି କାରଣ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ ଏବଂ ଅଧୈର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେଣି । ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି କି ଏଠାକୁ ଆସି ଦୁଃଖରୁ ଲିବରେଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁକ୍ତ କରି ସୁଖର ରାସ୍ତା ବତାଅ । ଏବେ ତ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ବିଶେଷ କରି ଭାରତବାସୀଙ୍କର ଏ କଥା ମନେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଭାରତବାସୀ ବହୁତ ସୁଖିଥିଲେ । ଭାରତ ପ୍ରାଚୀନରୁ ପ୍ରାଚୀନ □ାଣ୍ଡରଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସ୍ଥାନ ଥିଲା । □ାଣ୍ଡର ଅଫ୍ ଦ □ାର୍ଲଡ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍□ର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କୁହନ୍ତି ନା । ଏଠାରେ ତ ମାୟାର ରାଜ୍ୟରେ ୭ଟି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ଗାୟନ ରହିଛି । ତାହା ହେଲା ସ୍ଥୂଳ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ମାୟାର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ, ଯେଉଁଥିରେ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ରାମ ବାବାଙ୍କର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ସ୍□ର୍ଗ । ତାହା ହିଁ ବିଶ୍□ର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । ଭାରତ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା । ହୀରା ଭଳି ଥିଲା । ସେଠାରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏ କଥା ଭାରତବାସୀ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ଦେବତାମାନଙ୍କ ଆଗରେ ମଥା ନୁଆଁଉଛନ୍ତି, ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯାହାଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଜୀବନ ବୃତ୍ତାନ୍ତକୁ ଜାଣିବା ଦରକାର ନା । ଏ କଥା ବେହଦର ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏଠାକୁ ତୁମେ ପାରଲୌକିକ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛ । ତେବେ ପାରଲୌକିକ ବାବା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ସ୍□ର୍ଗର ରଚୟିତା । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ କେହି ମନୁଷ୍ୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବା କୁହନ୍ତି - ହେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ପୁରୁଣା ତମଃପ୍ରଧାନ ଆତ୍ମା, ତୁମେ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣି ନାହଁ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ କୃଷ୍ଣ ଥିଲ ସେତେବେଳେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥିଲ, ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ଏବେ ତୁମେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛ । ତୁମେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ନାମ ଏବଂ ରୂପ ଧାରଣ କରିଛ । ଏବେ ତୁମର ନାମ ବ୍ରହ୍ମା ରଖାଯାଇଛି । ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମା ସିଏ ହିଁ ବିଷ୍ଣୁ ବା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହେବେ । କଥା ତ ଗୋଟିଏ - ବ୍ରହ୍ମା ସୋ ବିଷ୍ଣୁ, ବିଷ୍ଣୁ ସୋ ବ୍ରହ୍ମା । ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖବଂଶାବଳୀ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ପୁଣି ଦେବତା ହୁଅନ୍ତି । ପୁଣି ସେହି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ପୁନର୍ବାର ଶୁଦ୍ର ହୁଅନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ । ବାବା ବସି ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ଭଗବାନୁବାଚ । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କର କେତେ ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଏତେ ଖୁସି ରହୁନାହିଁ । ଧନବାନ୍ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜର ଧନର ନିଶାରେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ନା । ଏଠାରେ ତୁମେମାନେ ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ, ତଥାପି ବି ଏତେ ଖୁସୀରେ ରହୁନାହଁ । କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । କାରଣ ପଥର ବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି ନା । ଭାଗ୍ୟରେ ନ ଥିଲେ ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ମଧ୍ୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମକୁ ବାବ ମନ୍ଦିର ଯୋଗ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ପରନ୍ତୁ ମାୟାର ସଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ । ଗାୟନ ରହିଛି ଯେ ସୁସଙ୍ଗ ଉଦ୍ଧାର କରେ କୁସଙ୍ଗ ବୁଡେଇ ମାରେ । ବାବାଙ୍କର ସଙ୍ଗ ତୁମକୁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ନେଇ ଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ରାବଣର କୁସଙ୍ଗ ତୁମକୁ ଦୁର୍ଗତି ଆଡକୁ ନେଇଯାଉଛି । ୫ ବିକାରର ସଙ୍ଗ ହୋଇଯାଇଥାଏ ନା । ଭକ୍ତିରେ ନାମ କୁହନ୍ତି ସତ୍ସଙ୍ଗ କିନ୍ତୁ ୮୪ ଜନ୍ମର ସିଢିରେ ତ ତଳକୁ ତଳକୁ ଖସି ଚାଲିଥା'ନ୍ତି । ସିଢିରେ କେହି ଧକ୍କା ଖାଇଲେ ତ ନିଶ୍ଚୟ ତଳକୁ ତ ଖସିବେ ନା ! ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍ଗତି ଦାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । କେହି ବି ହୁଅନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି, ଭଗବାନଙ୍କୁ ଉପରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଇଶାରା କରିବେ ନା । ତେବେ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ପରିଚୟ କିଏ ଦେବ? ତେଣୁ ବାବା ହିଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ନିଜର କରି ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସି ତୁମକୁ ଆସ୍ତିକ ବି କରୁଛି, ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ବି କରୁଛି । ଏହା ଏକ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଏ କଥା କେହି ସାଧୁ, ସନ୍ଥ, ଆଦି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ସେସବୁ ହେଲା ସିମୀତ ସମୟର ଡ୍ରାମା । ଏହା ହେଲା ବେହଦର ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମା । ଏହି ବେହଦର ଡ୍ରାମାରେ ଆମେ ସୁଖ ବି ବହୁତ ଦେଖୁଛୁ ଦୁଃଖ ବି ବହୁତ ଦେଖୁଛୁ । ଏହି ଡ୍ରାମାରେ କୃଷ୍ଣ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କିପରି ହିସାବ କିତାବ ରହିଛି । ସେମାନେ ଭାରତକୁ ପରସ୍ପର ସହ ଲଢେଇ ସୃଷ୍ଟି କରାଇ ରାଜତ୍□ ନେଇ ନେଲେ । ଏବେ ତୁମେ କାହା ସହିତ ଲଢେଇ କରୁ ନାହଁ । ସେମାନେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ କରୁଛନ୍ତି, ରାଜତ୍□ ତୁମକୁ ମିଳିଯାଉଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଏ କଥା କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଜ୍ଞାନଦାତା ଜ୍ଞାନର ସାଗର କେବଳ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଯିଏକି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍ଗତି କରିଥା'ନ୍ତି । ଭାରତରେ ଯେତେବେଳେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ସେତେବେଳେ ସଦ୍ଗତି ଥିଲା । ବାକି ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ମୁକ୍ତିଧାମରେ ଥିଲେ । ସୁନାର ଭାରତ ଥିଲା । ସେଠାରେ କେବଳ ତୁମେ ହିଁ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲ ।

ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସୂର୍ୟ୍ୟବଂଶୀ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏବେ ତୁମେ ସତ୍ୟନାରାୟଣ କଥା ଶୁଣୁଛ । ଏହି କଥା (ଜ୍ଞାନ) ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର କଥା ଅଟେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବଡ ବଡ ଅକ୍ଷରରେ ଲେଖି ଦିଅ – ସତ୍ୟ ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଦ୍□ାରା ଭାରତ ସତ୍ୟ ଖଣ୍ଡ, □ର୍ଥ ପାଉଣ୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ମୂଲ୍ୟବାନ ହୋଇଥାଏ । ବାବା ଆସି ଏବେ ସତ୍ୟ ଗୀତା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଭାରତ ମୂଲ୍ୟବାନ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ଜ୍ଞାନର ଯାଦୁ ଦ୍□ାରା ତ ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଯେତେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅବସ୍ଥା ରହିବ, ସେତେ ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ମଧ୍ୟ ହେବ । ଦେହ-ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ଧାରଣା ହେଉ ନାହିଁ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ କ'ଣ କହୁଛି କି ମୁଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟେ! ମୋତେ ତ କହୁଛ ଯେ ତୁମେ ମାତା..ପିତା...ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ କ'ଣ ? ତୁମରି କୃପାରୁ ସୁଖ ଅପାର । ଏବେ ତ ଦୁଃଖ ଅଛି । ତେବେ ଏହି ଗାୟନ କେଉଁ ସମୟର - ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଯେମିତି ପକ୍ଷୀ ଚୁଁ ଚୁଁ କରୁଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତା'ର ଅର୍ଥ କିଛି ନ ଥାଏ । ସେମିତି ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ଚୁଁ ଚୁଁ କରୁଛନ୍ତି । ଅର୍ଥ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ବସି ତୁମ ମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏ ସବୁ ହେଲା ଅସତ୍ୟ କଥା । ଏଭଳି ଅସତ୍ୟ କିଏ କରାଇଲା? ରାବଣ । ଭାରତ ସତ୍ୟଖଣ୍ଡ ଥିଲା, ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ସତ୍ୟ କଥା କହୁଥିଲେ । ଚୋରି, ଠକାମି ଆଦି କିଛି ବି ନ ଥିଲା । ଏଠାରେ କେତେ ଚୋରି ଆଦି କରୁଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ତ ଠକାମି ହିଁ ଠକାମି ରହିଛି । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ପାପର ଦୁନିଆ, ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ କୁହାଯାଏ ସୁଖର ଦୁନିଆ । ଏହା ହେଲା ବିକାରୀ ବେଶ୍ୟାଳୟ , ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଲା ଶିବାଳୟ । ବାବା କେତେ ଭଲଭାବେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ନାମ ମଧ୍ୟ କେତେ ଭଲ - ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀ ଈଶ୍□ରୀୟ ବିଶ୍□ ବିଦ୍ୟାଳୟ । ଏବେ ବାବା ଆସି ବୁଦ୍ଧିବାନ କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଏହି ବିକାର ଉପରେ ବିଜୟୀ ହୁଅ, ତେବେ ତୁମେ ଜଗତ୍‌ଜିତ୍ ହୋଇଯିବ । ଏହି 'କାମ' ହିଁ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଏଥିପାଇଁ ଡାକୁଛନ୍ତି କି ଆସି ଆମକୁ ଦେବୀ-ଦେବତା କର ।

ବାବାଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ମହିମାକୁ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି କିମ୍ବା ବାବାଙ୍କର ମହିମାକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ସିଏ ହେଲେ ପ୍ରେମର ସାଗର । ବାବା ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଏତେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଏହା ହିଁ ତାଙ୍କର ସ୍ନେହ ଅଟେ । ଶିକ୍ଷକ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଛାତ୍ରମାନେ କ'ଣରୁ କ'ଣ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ଭଳି ସ୍ନେହର ସାଗର ହେବାକୁ ପଡିବ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପରକୁ ସ୍ନେହ କର । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରର ସ୍ନେହ ହେଲା - ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା । ତୁମେମାନେ ଗୁପ୍ତ ଦାନ କରୁଛ । ପରସ୍ପରକୁ କେବେ ବି ଘୃଣା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ନଚେତ୍ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି କାହାର ତିରସ୍କାର କରିବ, ତେବେ ଧର୍ମରାଜଙ୍କର ଦଣ୍ଡାମାଡ ଖାଇବାକୁ ପଡିବ । ତେଣୁ କେବେ ବି କାହାକୁ ଘୃଣା କରନାହିଁ କିମ୍ବା ତିରସ୍କାର କରନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଦ୍□ାରା ହିଁ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ । ଏବେ ବାବା ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ କରୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହିକଥା ବୁଝାଅ ଯେ, ଏବେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ପୁରା ହେଲା । ଯିଏ ସୂର୍ୟ୍ୟବଂଶୀ ମହାରାଜା-ମହାରାଣୀ ଥିଲେ, ସେମାନେ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ତଳକୁ ଖସି ଖସି ଏବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧୋପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ପୁନର୍ବାର ଆସି ସେମାନଙ୍କୁ ମହାରାଜା ମହାରାଣୀ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦୟାର ସାଗର ହୋଇ ସାରା ଦିନ ସେବାର ହିଁ ଖିଆଲ କରିବା ଦରକାର । ବାବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି - ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେମାନେ ଦୟାର ସାଗର ହୋଇ ବିଚରା ଯେଉଁମାନେ ଦୁଃଖି ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ସେହି ଦୁଃଖି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସୁଖୀ କର । ସେମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ସଂକ୍ଷିପ୍ତରେ ପତ୍ର ଲେଖିବା ଦରକାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଅ ଏବଂ ବର୍ସା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେପକାଅ । ତେବେ ସମସ୍ତ ମହିମା ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କର । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ମହିମା ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ହିନ୍ଦୀରେ ମଧ୍ୟ ଚିଠି ଲେଖିପାରିବ । ସେବା କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କର ସାହସ ଦରକାର । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଆତ୍ମଘାତ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝାଇ ପାରିବ ଜୀବଘାତ କରିବା ମହାପାପ ଅଟେ । ଏବେ ଶିବବାବା ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେ ହେଲେ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶିବବାବା ! ତୁମକୁ ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ କରୁଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେ କେବେ ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ରରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । ବାକି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀର ଉପାଧି ମିଳିଥାଏ । ଆଜିକାଲି ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶ୍ରୀର ଉପାଧି ଦେଇଦେଉଛନ୍ତି । କାହିଁ ସେ ନିର୍ବିକାରୀ ଦେବତା ଏବଂ କାହିଁ ଇଏ ବିକାରୀ ମନୁଷ୍ୟ - ରାତି ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ବାବା ପ୍ରତିଦିନ ବୁଝାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି - ପ୍ରଥମେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ ଓ ସମସ୍ତଙ୍କ ନିକଟରେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ପହଞ୍ଚାଅ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ଦେଶବାହକଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତିଦାତା କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାକି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପକମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଗୁରୁ କୁହାଯିବ । ସଦ୍‌ଗତିଦାତା ତ କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) କାହାକୁ ବି ଘୃଣା କରିବାର ନାହିଁ । ଦୟାଶୀଳ ହୋଇ ଦୁଃଖୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସୁଖି କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ସମାନ ମାଷ୍ଟର ପ୍ରେମର ସାଗର ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) "ଭଗବାନଙ୍କର ଆମେ ସନ୍ତାନ ଅଟୁ" ଏହି ନିଶା ବା ଖୁସୀରେ ରହିବାକୁ ହେବ । କେବେ ବି ମାୟାର ଓଲଟା ସଙ୍ଗ କରିବାର ନାହିଁ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବାବାଙ୍କ ସମାନ ବରଦାନୀ ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ହୃଦୟକୁ ଆରାମ ଦେଉଥିବା ମାଷ୍ଟର ଦିଲାରାମ ହୁଅ ।
ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ବରଦାନୀ ମୂରତ ସନ୍ତାନ, ସେମାନେ କେବେ ବି କାହାର ଦୋଷ-ଦୁର୍ବଳତାକୁ ଦେଖନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୟାଶୀଳ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ଯେପରି କାହାର ଦୋଷ-ଦୁର୍ବଳତା ଅନ୍ତରରେ ସ୍ଥାନ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ, ସେହିପରି ବରଦାନୀ ମୂରତ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କାହାର ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତାକୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାନ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଦିଲ୍‌କୁ ଆରାମ ଦେଉଥିବା ମାଷ୍ଟର ଦିଲାରାମ ହୋଇଥାଆନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସାଥୀ ହୁଅନ୍ତୁ ବା ପ୍ରଜା ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଆନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରୁ ଏହି ଆଶୀର୍ବାଦ ବାହାରିଥାଏ ଯେ ଇଏ ଆମର ସଦା ସ୍ନେହୀ ଏବଂ ସହଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସଂଗମଯୁଗରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯିଏ ସର୍ବଦା ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ସମ୍ରାଟ ଅଟନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ମାତେଶ୍□ରୀଜୀଙ୍କର ଅନମୋଲ ମହାବାକ୍ୟ

(୧) "ଜ୍ଞାନୀ ତୁ ଆତ୍ମା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଭୁଲ ହେଲେ ୧୦୦ ଗୁଣା ଦଣ୍ଡ"

ଏହି ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞକୁ ଆସି, ସାକ୍ଷାତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ହାତ ଧରି ଯଦି କୌଣସି କାରଣ ଅକାରଣରୁ ବିକର୍ମ ହୋଇଯିବ, ତେବେ ତାହାର ବହୁତ କଡା ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯେପରି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ଚାଲିଲେ ତାଙ୍କୁ ୧୦୦ ଗୁଣା ଫାଇଦା ରହିଛି, ସେହିପରି କୌଣସି ଭୂଲ୍ ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ୧୦୦ ଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ଖବରଦାର ରହିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ବାରମ୍ବାର ଭୁଲ୍ ହୋଇ ଚାଲିବ ତେବେ ଶକ୍ତିହୀନ ହୋଇଯିବ, ସେଥିପାଇଁ ଛୋଟ ଛୋଟ ଭୁଲ୍‌କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ପରୀକ୍ଷଣ କରି ଆଗକୁ ଯେପରି ସେହି ଭୁଲ୍ ଆଉ ନ ହେବ ସେଥିପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଚାଲୁଥାଅ । ଦେଖ, ଯେପରି ଯଦି କେହି ବୁଦ୍ଧିମାନ ବିଶେଷ ବ୍ୟକ୍ତି ଭୁଲ କରନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବହୁତ କଡା ଦଣ୍ଡର ବିଧାନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଅଧୋପତିତ ବ୍ୟକ୍ତି ଯଦି ଖରାପ କର୍ମ କରେ ତେବେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏତେ କଡା ଦଣ୍ଡ ବିଧାନ ନ ଥାଏ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ନିଜକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ବୋଲି କହୁଛ, ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେତିକି ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । ସତ୍ୟ ପିତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସୁଛ ତେଣୁ ସେତିକି ସଚ୍ଚା ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) "ପରମାତ୍ମା (ଜାନିଜାନନହାର) ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ କିପରି?"

ଲୋକମାନେ କହୁଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ । ତେବେ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀର ଅର୍ଥ ଏହା ଯେ ନୁହେଁ ସିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ହୃଦୟର କଥାକୁ ଜାଣନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସୃଷ୍ଟି ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାତା ଅଟନ୍ତି । ଜାଣିବାକୁ ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ହୃଦୟକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ବାକି ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ପରମାତ୍ମା ରଚୟିତା ପାଳନକର୍ତ୍ତା ଏବଂ ସଂହାରକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଲା ପରମାତ୍ମା ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା, ଖୁଆଇଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ମାରିଥା'ନ୍ତି ମଧ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଏ ଭଳି କିଛି ନୁହେଁ । ମନୁଷ୍ୟ ନିଜର କର୍ମର ହିସାବ ଅନୁସାରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ଏହାର ଅର୍ଥ ଏପରି ନୁହେଁ କି ପରମାତ୍ମା ସମସ୍ତଙ୍କର ଖରାପ ସଂକଳ୍ପ ବା ଭଲ ସଂକଳ୍ପକୁ ଜାଣିବେ । ସିଏ ତ ଜାଣିଛନ୍ତି କି ଅଜ୍ଞାନୀ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ହୃଦୟରେ କ'ଣ ଚିନ୍ତାଧାରା ଥିବ । ତାଙ୍କ ଭିତରେ ସାରା ଦିନ କେବଳ ମାୟାବୀ ସଂକଳ୍ପ ଚାଲୁଥିବ ଏବଂ ଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଶୁଦ୍ଧ ସଂକଳ୍ପ ଚାଲୁଥିବ, ବାକି ଜଣ ଜଣଙ୍କର ସଂକଳ୍ପକୁ ସିଏ କ'ଣ ଜାଣୁଥିବେ? ବାକି ପରମାତ୍ମା ଜାଣିଛନ୍ତି, ଏବେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆତ୍ମା ଦୁର୍ଗତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ସେମାନଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି କିପରି ହେବ, ଏ ସବୁର ଜ୍ଞାନ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀଙ୍କୁ ଜଣା ଅଛି । ଏବେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଯେପରି କର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି, ସେମାନଙ୍କର କର୍ମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରାଇବା, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ କର୍ମବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା, ଏ କଥା ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି । ପରମାତ୍ମା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ରଚୟିତା ଏବଂ ମୋର ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନକୁ ମୁଁ ଜାଣିଛି, ସେହି ପରିଚୟ ତ ମୁଁ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛି । ଏବେ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନିରନ୍ତର ସେହି ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ, ତେବେ ଯାଇ ସବୁ ପାପରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବ ଅର୍ଥାତ୍ ଅମରଲୋକକୁ ଯାଇପାରିବ । ତେବେ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣିବାକୁ ହିଁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ବୋଲି କୁହାଯାଏ ।

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଇଶାରା:- ସତ୍ୟତା ଏବଂ ସଭ୍ୟତା ରୂପୀ ସଂସ୍କୃତିକୁ ଆପଣାଅ

(୨୨) କେବେ ବି ସଭ୍ୟତାକୁ ଛାଡି ସତ୍ୟତାକୁ ସିଦ୍ଧ କର ନାହିଁ । ସଭ୍ୟତାର ଚିହ୍ନ ହେଲା ନିର୍ମାଣତା । ଏହି ନିର୍ମାଣତା ସହଜରେ ନିର୍ମାଣତାର କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ମାନ ହୋଇ ନାହଁ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ମାଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନର ଶକ୍ତି ହେଉଛି ଶାନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରେମ । ଅଜ୍ଞାନର ଶକ୍ତି କ୍ରୋଧକୁ ବହୁତ ଭଲ ରୂପରେ ସଂସ୍କାର କରିନେଇଛ ଏବଂ ବ୍ୟବହାରରେ ମଧ୍ୟ ଆଣୁଛ ପୁଣି କ୍ଷମା ବି ମାଗି ନେଉଛ । ସେହିପରି ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୁଣକୁ, ପ୍ରତି ଜ୍ଞାନର କଥାକୁ ସଂସ୍କାର ରୂପେ ଧାରଣ କର ତେବେ ସଭ୍ୟତା ଆସିଚାଲିବ ।